

Đôi bông tai mất cắp

Bình-nguyên Lộc

Xế ngày chúa nhật. Ông phủ Ba đang nằm đọc báo trên ghế bồng nghe bà phủ kêu râm lên trong buồng:

- Con Tư, thằng Hải, con Tiết từ nãy đến giờ đưa nào vô trong buồng nầy ?
- Bẩm bà, chúng con không có đưa nào vô đó hết.
- Vậy chớ ai vào đây ? Bậy nói láo thì chết bậy; thế nào cũng có một đưa vào đây.
- Bẩm bà, quá thật không.
- Hừ, rồi bậy sẽ biết.

Vứt tờ báo, ông phủ bước vào buồng.

- Cái gì đó bà ?

Bà phủ giật mình, bối rối lên, nhưng chắc ông phủ đã nghe rõ mọi việc nên đành phải nói thật.

- Đôi bông tai hột xoàn, tôi đi tắm, cổi ra để trên bệ cửa sổ hồi nãy, bây giờ không còn đó nữa.
- Bà coi nơi khác, chắc là quên đâu đó chớ gì.
- Tôi già, nhưng chưa lần lỵ. Tôi nhớ chắc chắn là để trên bệ cửa sổ.
- Khổ quá, nhà tôi tớ đông đảo, tôi đã căn dặn bà nên cẩn thận, đừng xui giục lòng tham của ai hết mà bà không nghe cho.
- Ai cho chúng nó vào đây. Vả lại giữ của mãi cũng khổ thân quá.
- Chẳng hơn là bây giờ đây mất của ? Chỉ có một đưa ăn cắp mà thôi, hễ đi thưa ra thì cả bọn bốn năm đưa bị bắt hết, vì mình không biết đưa nào mà khai thì có phải tội nghiệp mấy đưa kia không.
- Tội nghiệp, tội nghiệp ! Tôi cũng biết thương người. Nhưng không lẽ bỏ qua.
- Không có chuyện bỏ qua. Nhưng tôi nói để trách bà không cẩn thận mà để lỵ cho nhiều người.
- Thành ra lỗi tại tôi ?
- Không, bà mau hồn quá. Nhưng mà, nếu bà cẩn thận một chút thì. . .
- May là mới mất có một đôi bông mà ông còn hài tội tôi như vậy, nếu nhiều thì. . .
- Một đôi bông cũng đã nhiều lắm rồi. Bà phải biết, tôi làm quan thanh liêm thì một đôi bông hột xoàn năm lỵ là cả một sự nghiệp rồi đó.
- Trời ơi ! Thành ra tôi là kẻ phá sự nghiệp của ông.

Nói câu này, bà Phủ khóc rống lên. Bà tấm tức tấm tưởi mà kể: “Thuở nhỏ tôi ở với cha mẹ tôi, làm hư hại cũng nhiều mà chưa hề bị nặng nhẹ như với ông ngày nay.”

Ông Phủ dỗ ngọt:

- Thì nào tôi có nặng nhẹ gì bà đâu. Tôi nói cho ra lẽ vậy mà. . .

Bà Phủ gạt ngang:

- Thôi, tôi biết rồi, ông đã hết tình hết nghĩa với tôi rồi. Ngày ông mới cưới tôi, có đâu như vậy, của bằng mười cái này mà ông còn xem không ra gì !
- Bà nói lạ, hồi ấy tôi làm gì có của bằng mười cái này ?
- Ông quên rồi sao ? Tuần lễ đầu mới cưới, ta đi dự tiệc ở nhà hội đồng Tôn, tôi đánh rơi mất chiếc mẽ đai xoàn kết sáu hột năm ly, tôi lui cui tìm kiếm, cả khách khứa đều tìm hộ còn ông thì bình tĩnh mà nói:
- Thôi em bỏ đi, anh cho chiếc khác còn đẹp hơn nhiều. Trời ơi ! Cái ngày tốt đẹp xa xuôi ấy mất đã lâu rồi !

Ông Phủ trầm ngâm giây lâu, như để nhớ lại điều gì, rồi bỗng ông tươi nét mặt lên, nhìn bà rồi cười ngất, cười ngả nghiêng ngả ngựa, cười đến chảy nước mắt ra.

- Ông ác lắm, tôi khóc mà ông lại nở cười.

Ông Phủ cố nín, nhưng mấy bận mới nín được:

- Bà nói chuyện đời xưa làm tôi mới nhớ lại chiếc mẽ-đai năm đó. Nè, bây giờ tôi nói thiệt cho biết, nó là xoàn giả, nên tôi mới có thái độ như thế.

Bà phủ nháy dưng lên:

- Giả ?
- Phải, giả !
- Ông cưới tôi bằng mẽ-đai nhận xoàn giả ?

Ông Phủ làm thinh không đáp, bà phủ tức mình kêu:

"Trời đất quý thần ơi ! Người ta đã đi cưới tôi bằng nữ trang giả mạo ! Trời ơi, ngó xuống mà coi. Thế mà tôi tin đã ba mươi năm trời nay rồi !

Rồi bà nằm vật xuống giường mà khóc rấm rức.

Ông Phủ chạy lại, dỗ dành:

- Thôi bà à ! Chuyện đã cũ rồi, bây giờ ta đã có cháu nội, còn buồn nỗi gì. Bà nên biết rằng, chỉ vì tôi đã quá thương bà thuở ấy, nên mới có chuyện giả mạo như thế. Thuở ấy tôi chỉ là một viên thơ ký nghèo, còn bà thì con nhà giàu. Tuy ông ngoại bà ngoại sắp nhỏ không đòi hỏi gì, nhưng nếu tôi không có tặng phẩm xứng đáng thì nó cũng tủi cho bà, có phải vậy không, một chiếc mẽ đai nhỏ mọn, đã chứa đựng một tấm tình mà tôi tin là đáng giá ngàn vàng, thì bà cũng nên tha thứ cho tôi mà quên câu chuyện ấy.

Bấy giờ bà phủ đã thôi khóc, lắng nghe chồng kể chuyện. Từ từ bà ngước mắt lên hỏi:

- Còn đôi bông bây giờ giả hay thiệt đây ông nó ?
- Bà hỏi lạ, chính bà đi mua mà.
- Sao ông cũng vẫn bình tĩnh như ngày xưa vậy ?
- Thì có mất ở đâu mà rồi lên. Tôi thấy bà vô ý quá, lấy cất đi cho bà hoang chơi vậy mà.

Bà phủ ngồi xồm dậy hứ một tiếng:

- Hú cái ông già này, báo hại tôi lo nãy giờ.

© Binhnguyenloc.com